

vare på én fra vugge til grav. Mange har opfattet det på den måde, at samfundet tager mere og mere ansvar for vores udvikling, og det gælder dermed også for vores børns udvikling. Det er en misforståelse at tro, at forældreansvaret kan løses af det offentlige, på trods af at der er mange, der mener, at det offentlige ikke tager sig nok af de enkelte – det har vi hørt en lille smule om i dag.

Vi skal finde balancen mellem den offentlige omklamring, der tager ansvaret fra den enkelte, og det at lade markedsmekanismen styre det hele. Det er det, vi forstår ved konservativ familiepolitik. Vi er igen fremme ved den gyldne middelvej. Vi kommer længst ved at holde os på vejen og undgå de velkendte grøfter. Vi lever i et velfærdssamfund, som vi alle ønsker at bevare. Indimellem er det vigtigt at forandre for at bevare.

I Det Konservative Folkeparti har vi den holdning, at vi snart befinder os et sted, hvor vi er nødt til at forandre for at bevare det velfærdssamfund, som vi nu alle sammen er så stolte af. Inden vi kaster alt gods over bord i kritikken af manglende bevillinger, forringet børneorlov osv., bør vi skue en lille smule ud over vores egen næsetip og se på den verden, der omgiver os. Det er vi nødt til at bearbejde, inden vi begynder at råbe op om vort eget system. For mange danske familier udviser manglende ansvar; ellers var de ikke kommet i de situationer, som mange truede børn i dag befinder sig i. Viljen til at tage ansvar for egne handlinger er så aktuel som aldrig før. Det gælder i høj grad viljen til at tage ansvar for sig og sine. Jeg har også bemærket, at statsministeren har talt om at tage ansvar for sig og sine i sin nytårstale. Det kan vi håbe på udmønter sig her i salen på nogle områder.

Når det er sagt, er vi fra konservativ side meget enig i det nødvendige i at udfolde en forstærket indsats over for de skrøbelige familier, der går i stykker og falder igennem, men debatten om ansvaret er altså utrolig vigtig. I gamle dage var slagordet: Gør din pligt og kræve din ret! I dag er vi desværre nået derhen, at man kræver sin ret, men man har glemt den første del af slagordet. I gamle dage var det en dyd at klare for sig og sine, i dag er det et spørgsmål om, hvor meget det offentlige kan betale for én.

Det var nogle overordnede bemærkninger om vores forespørgsel i dag, men de er set fra et konservativt synspunkt af utrolig stor betydning, og vi har dem i bagehovedet hele tiden, når vi går over til de mere faktuelle ting.

Af de faktuelle ting kan vi sige, at der er skabt 25.000 flere pasningspladser til børn i 1994, og at tallet i 1995 ventes at blive 8.000 ifølge Kommunernes Landsforening. KL regner med, at 175 kommuner mod 150 i 1994 får pasningsgaranti, så der sker noget ude i kommunerne.

Når vi taler om pasningsgarantien, har vi da ubetinget den holdning, at det er et område, som hører ind under kommunerne, og det er op til den enkelte kommunalbestyrelse at foretage en sådan prioritering. Der er jo masser af kommuner, også med borgerligt styre, der har indvilget i at gå ind i en sådan pasningsgaranti, og det føler vi er fuldstændig i orden.

De, der har hang til centralisme, er selvfølgelig ikke enige i dette synspunkt. Jeg må blot konstatere, at vi her på Christiansborg ikke bør være så bange for at lade ansvaret ligge hos vores respektive lokalpolitikere. De står til ansvar for deres handlinger hvert fjerde år. Ønsker regeringen denne pasningsgaranti, må den også betale, hvad det koster, og ikke vælte udgifterne over på kommunerne.

Når det er sagt, ligger det i det hele taget klart, at antallet af de 3–6-årige stiger voldsomt frem mod år 2000. Hertil kommer der et stigende antal skolebørn. Nogle mener så, at løsningsen – det har vi jo hørt i dag – er, at man bygger sig ud over problemerne gennem de gængse ordninger, og holdningerne til andre forslag om at løse disse problemer har vi egentlig hørt under de korte bemærkninger.

Hertil kan man sige, at der er udfordringer nok i det samfund, vi lever i. Også tallet af de over 85-årige stiger voldsomt: Med indeks 1994 på 100 er vi oppe på 114 i år 2000. Så ud over børnene er det også en opgave, vi må løse sammen.

Fra konservativ side er vi glade for det opsving, der har bidt sig fast i dansk erhvervsliv. Det er også nødvendigt, hvis vi skal have mulighed for at fastholde det serviceniveau, som vi har i dag i det offentlige system. Jeg var meget glad for bemærkningerne fra Socialdemokratiets ordfører om økonomien og trykningen, som han indledte sin ordførertale med.

Fra konservativ side ønsker vi klart, at vi må få taget fat på, at pengene skal følge børnene i højere grad, end de gør i dag. Jeg skal ikke stå her og lægge mig fast på en enkelt model, men vi vil gerne i gang med debatten, for det er tiden, at Folketinget begynder at tænke i andre baner end blot de velkendte.